

værdier med al tydelighed. Kompetenceudvikling omfatter udvikling af den enkeltes kompetencer i bred forstand og er ikke kun et spørgsmål om uddannelsesmæssige kvalifikationer, men også et spørgsmål om den enkeltes motivation, den enkeltes parathed til at påtage sig et arbejde.

For at styrke sammenhængen mellem kompetenceudviklingen og beskæftigelse kan det overvejes, om uddannelse i højere grad kan ske i forbindelse med et ansættelsesforhold og ikke løsrivet fra arbejdsmarkedet.

Det er en overvejelse værd, om vi ikke billedlig talt under indtryk af en helt anden situation på arbejdsmarkedet end i 1994 skal stoppe med, om man så må sige, at hive hyldevarer ned fra reolerne og i højere grad arbejde efter pincetmetoden. Det kræver en grundig oprydning i vores regelsæt.

Jeg har allerede igangsat et arbejde for at få analyseret, hvor langt vi kan sanere reglerne rent administrativt, og det kan vi gøre succesivt, men der er brug for en mere grundlæggende gennemgang, hvor udgangspunktet er: Hvor få regler kan vi i virkeligheden nøjes med at styre på?

Den gode leverance skal være omdrejningspunktet i arbejdsformidlingen. Vi skal i arbejdsformidlingen styrke dialogen, vi skal gøre dialogen bedre med den enkelte arbejdsløse. Det, der er vigtigt for mig, er, at de samtaler, der finder sted mellem den arbejdsløse og arbejdsformidlingen, bliver præget af en højere grad af ligeværdighed, og for at det skal kunne lade sig gøre, skal forberedelsen til mødet med arbejdsformidlingen opprioriteres. Her tror jeg, at a-kasserne har rigtig gode muligheder for at bidrage meget konstruktivt i forhold til den enkeltes afklaring af egne behov, ønsker og muligheder. Jeg har store forventninger til resultatet af et sådant arbejde.

Der er også behov i mine øjne for at få justeret det, vi i vores bureaukratsprog kalder incitamenterne i systemet – »tilskyndelsen« på dansk – både for den enkelte arbejdsløse internt i driftorganisationen og eksternt. Vi skal i højere grad end i dag give den enkelte mulighed for at påvirke kompetenceudviklingsprocessen. Vi skal tage stilling til, hvordan vi aflønner dem, der udfører den aktive arbejdsmarkedspolitik, konkret.

Alle tilskyndelser skal pege i retning af at hjælpe den arbejdsløse hurtigst muligt i beskæftigelse uden omveje, og det er i den sammen-

hæng, at jeg spørger, om ikke det er mere klogt, at vi betaler aktørerne, f.eks. uddannelsesinstitutionerne, for deres indsats, ud fra hvor hurtige de er til at få folk i arbejde frem for at betale dem for, hvor længe de er i stand til at holde på den enkelte.

Jeg har som nævnt ikke endnu et færdigt bud på, hvordan vi skruer et nyt og bedre system sammen. Det har jeg mødt en del kritik for. Bl.a. har jeg i den offentlige debat hørt, at det må tyde på rådvildhed, at jeg lægger op til en åben debat uden at præsentere en konklusion på forhånd.

Sådan forholder det sig naturligvis ikke. Jeg har selv nogle ideer til, hvor jeg synes vi skal hen. Jeg har prøvet at redegøre for nogle af pejemærkerne i overordnet tekst, men jeg har på den her måde, synes jeg, skabt mulighed for en åben og fordomsfri debat om de nævnte temaer, så vi hen over foråret og sommeren får udtænkt nye kreative ideer, så vi får et godt grundlag for til efteråret at forhandle om en ny arbejdsmarkedspolitik, der meget gerne må være karakteriseret ved, at det var i efteråret 2001, at vi skiftede spor og i højere grad styrede arbejdsmarkedsindsatsen med tydelige angivelser af rammer og værdier, som et bredt flertal i Folketinget forhåbentlig kan stå bag.

Forhandling

Ole Sohn (SF):

»Vi er syltet ind i et statsligt, bureaukratisk system med mange indbyrdes modstridende regler, der stiller sig hindrende i vejen for en effektiv indsats«.

Det er et citat fra en tillidsrepræsentant for AF-medarbejderne et sted i Danmark. Det er et citat, som bliver offentliggjort i næste nummer af HK/Stats blad i en debat, jeg har haft med AF-medarbejderne, hvor de giver udtryk for en utrolig stor frustration over, at de bliver gjort til prygelknabe som medarbejdere, mens de i virkeligheden er sat til at administrere et system, som er vedtaget af politikere.

Så derfor er det naturligvis os, der har ansvaret for, at arbejdsmarkedspolitikken fungerer. Og for SF er der tre udgangspunkter, vi rent overordnet set må tage for fremtidens arbejdsmarkedspolitik.

Det ene er, at samfundet ganske enkelt ikke har råd til at lade mennesker gå arbejdsløse. Vi har brug for, at så mange som overhovedet muligt tager del i arbejdslivet. I går havde vi en stor